

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Пловдив, 19.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. Костадинова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
като разглежда докладваното от Надежда Ив. Желязкова Каличкова Въззивно търговско дело № 20215001000411 по описа за 2021 година

за да се произнесе, намери за установено следното:

Производство по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Обжалвано е решение № 260031 от 27.01.2021г., постановено по т.д.№ 269 по описа за 2019г. на ОС С.З., с което е осъдено ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., Район О., бул. К.Д. №** да заплати на ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., община М., ул. Б.о. №** и със съдебен адрес гр. С., ул. Б. №*, ет.*, офис * сумата от 80 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от експес, изразяващи се в нови болки и страдания от налични коксартроза и гонартроза – първи стадий, засягащи ТБС и колянните стави, симптом на К. /увреждане на хрущяла на двете колена/; стеатоза на черния дроб; хепатоспленомегалия /едновременно уголемяване на слезката и на черния дроб/, ведно със законната лихва, считано от 12.08.2019г. до окончателното ѝ заплащане, като е отхвърлен иска до пълния предявен размер от 100 000 лв. и съобразно изхода на спора между страните са разпределени разноски.

Решението е обжалвано от ЗАД „А.Б.“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К.Д. №**, представлявано от адв. Б.Н. с твърдения за неправилност на същото, постановено в противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и необоснованост, като искането отправено до въззивния съд е обжалваното

решение да бъде отменено и постановено друго, с което предявените иски да бъдат отхвърлени, а при условие на евентуалност да бъде намален размера на присъденото обезщетение. Претендира разноски и за двете инстанции.

В срока за отговор е постъпил такъв от ИВ. Р. Р., представляван от адв. Б.Б., с който въззивната жалба е оспорена като неоснователна, а решението като правилно и законосъобразно настоява да бъде потвърдено.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства – поотделно и в тяхната съвкупност и при съобразяване предметните предели на въззивното производство, намери за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по иск на ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., община М., ул. Б.о. №**, представляван от адв. И.Й. срещу „ЗАД А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С. 1000, бул. К.Д. №** с правно основание чл. 432, ал.1 КЗ. Твърденията в исковата молба, на които са основава иска се свеждат до следното: в резултат на ПТП, станало на 07.05.2006г. около 1.05 часа в с. Ш., община М., ул. П.№**, причинено по вина на водача на л.а. „О.А.“ с ДК № ***** - Д.Х.Д., който след като се е блъснал в паркиран л.а. „М.“ с ДК № ***** е притиснал към стената ищеца, което е установено с влязла в сила присъда, постановена по АНД № 913/2006 г. по описа на РС – К., на И.Р. са причинени множество фрактури на тялото и тазовити кости и конкретно на двата ацетабулума, на двете пубисни кости, на двете седалищни кости и сакрума и на пето ребро в ляво. Ищецът сочи, че освен описаните фрактури е получил и тежка коремна травма с кръвоизлив в областта на малкия таз и на левия бъбрек, руптура на уретера, лезия на ляв уретер, който от бъбрека към пикочния мехур е бил изцяло прекъснат, като е настъпило и пълно прекъсване на уретрата след пикочния мехур. Твърди, че вследствие причинените му увреждания и предвид невъзможността травмите на таза да бъдат лекувани оперативно му се е наложило да спазва строг постелен режим в продължение на месеци, в който период е изпитвал изключително силни болки, не е могъл да се движи и се нуждаел постоянно от чужда помощ; претърпял няколко операции за възстановяване на прекъснатите уретра и уретер; месеци наред бил с катетър и въпреки проведеното лечение не могъл да се възстанови, като продължил да изпитва силни болки в областта на таза и левия крак, накуцвал, изпитвал трудности и болки при уриниране, често се изпускал, като при изследване било установено значително стеснение на увредените уретра и уретер; продължителната употреба на лекарства, вкл. и силни антибиотици увредили здравето му. Ищецът като сочи, че гражданската отговорност на причинителя на ПТП-то е застрахована при ответното дружество твърди, че за причинените му увреждания му е присъдено обезщетение с решение от 10.05.2008г., постановено по гр.д. № 791/2007г. по описа на СГС, а със съдебно решение от 22.10.2012г., постановено по гр.д. № 6011/2011г. по описа на СГС му е определено обезщетение за настъпил експес, изразяващ се в увреждане на черния дроб, протичащо като остър хепатит. Твърди, че към

настоящия момент са налице данни за нов ексцес в здравословното му състояние, изразяващ се в коксартроза и гонартроза – първи стадий, които засягат ТБС и колянни стави, симптом на К. /увреждане хрущяла на двете колена/; стеатоза на черния дроб; хепатоспленомегалия /едновременно уголемяване на слезката и на черния дроб/, които са в пряка връзка с многофрагментната фрактура на таза с ограничените и болезнени движения на пострадалия и с неравномерната му походка, а уврежданията на хрущяла на двете колена са последица от увредената и болезнена походка и ограничени движения на ТБС. Сочи, че констатираните увреждания ще доведат пострадалия до инвалидизация, имат негативна прогноза и ще причиняват все повече болки и страдания до степен, че да не може да спи. Твърди, че и към настоящия момент изпитва ежедневни болки, не само при движение, но и при покой, които му нарушават съня и налагат прием на медикаменти, като прогнозата е неблагоприятна и би могла да доведе и до използване на предпазни средства при придвижване. Сочи, че уврежданията на черния дроб и слезка също застрашават здравето му, като налагат непрестанни изследвания, прием на лекарства и спазване на ограничителен хранителен режим, което е в пряка връзка с продължителния прием на антибиотици и развилия се посттравматичен хепатит. Като твърди, че усложненията в двигателния апарат, изразяващи се в налични коксартроза и гонартроза – първи стадий, засягащи и ТБС и колянни стави, симптом на К. /увреждане хрущяла на двете колена/; стеатоза на черния дроб; хепатоспленомегалия /едновременно уголемяване на слезката и на черния дроб/, представляват ексцес, който предизвиква нови болки и страдания за ищеца, настоява съда да постанови решение, с което да осъди ответника да му заплати сума в размер на 100 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва, считано от 12.08.2019г. до окончателното ѝ заплащане.

Ответникът – ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., бул. К.А.Д. №** е депозирал писмен отговор в срока по чл. 367 ГПК, с който оспорва обстоятелството, че описаните от ищеца телесни увреди са в пряка връзка със станалото на 07.05.2006 г. ПТП, а в случай, че се установи, че такава е налична твърди, че същите са обезщетени вече, тъй като са предвидими и обичайни последици от първоначалните травми. Евентуално и в случай, че съдът приеме, че се дължи обезщетение, то следва да бъде съобразено с критерия по чл. 52 ЗЗД като ответника оспорва претендирания размер и настоява от определения справедливия размер да бъде приспаднато полученото от ищеца обезщетение по сключената от неговия работодател застраховка Трудова злополука. Претендира разноски.

В срока по чл. 372 ГПК е постъпила допълнителна искова молба, с която ищецът оспорва всички възражения на ответника като заявява, че поддържа наведените в исковата молба факти и обстоятелства и счита заявления от него размер на обезщетението за справедлив и съответен на принципа, заложен в чл. 52 ЗЗД. Оспорва искането на ответника за приспадане на получени от него

суми по застраховка Трудова злополука, като твърди, че такова плащане не е получил през 2019г. т.е. същото е без значение за настъпилите вреди от експреса.

С отговора на допълнителната искова молба, ответникът заявява, че изцяло поддържа възраженията и твърденията, всички подробно изложени в отговора на исковата молба.

Няма спор между страните, че с решение № 19 от 31.01.2007г., постановено по АНД № 913/2006г. по описа на РС К. нарушителя Д.Х.Д., роден на 26.01.1974г. в гр. С.З. е признат за виновен в това, че на 07.05.2006г. в с. Ш. при управление на МПС – лек автомобил «О.А.» с рег. № ***** е нарушил правилата за движение по пътищата, а именно чл. 21, ал.1 ЗДвП, чл. 5, ал.1, т.1 ЗДвП и чл.5, ал.2, т.3 ЗДвП и по непредпазливост е причинил тежка телесна повреда на ИВ. Р. Р., изразявяща се в постоянно общо разстройство на здравето опасно за живота /нарушаване целостта на левия пикочопровод и разкъсване на пикочния канал/.

Не се спори и че гражданската отговорност на Д.Х.Д. е била застрахована към датата на станалото ПТП при ответното дружество.

С влязло в законна сила решение № 41, постановено по гр.д. № 791/2007г. по описа на СГС, ГК, I отд., 1 с. ЗПАД «А.Б.» е осъдено да заплати на ИВ. Р. Р. сума в размер на 120 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди от ПТП, станало на 07.05.2006г., ведно със законната лихва, считано от 07.05.2006г. до окончателното й заплащане.

С решение № 6833 от 22.10.2012г., влязло в законна сила на 05.12.2013г., постановено по гр.д. № 6011/2011г. по описа на СГС е осъден ответника да заплати на И.Р. сумата от 8000 лв., обезщетение за неимуществени вреди, вследствие експес – чернодробно заболяване, за които не е бил обезщетен.

Спорните между страните във въззивното производство факти и обстоятелства са очертани от посоченото във въззивната жалба, които най – общо се свеждат до неправилна преценка на съда при формиране на извода, че проявилите се коксартроза и гонартроза в тазобедрените и коленни стави, както и стеатоза на черен дроб са експес, като твърденията на жалбоподателя са, че тези увреждания са взети предвид при определяне и присъждане на обезщетение за претърпените от ищеца неимуществени вреди. В условията на евентуалност е оспорен и приетия за справедлив размер на дължимото обезщетение, който според жалбоподателя е несъответен на принципа, заложен в чл. 52 ЗЗД и не е съобразен с полученото от ищеца обезщетение за трудова злополука в размер на 2747.52 лв..

От значение за повдигнатите като спорни въпроси са приетите и неоспорени писмени доказателства, събраните гласни такива и приетата СМЕ.

От приетите от съда и без възражения от страните СМЕ – първоначална

и допълнителна се установява, че клинична картина на развиваща се гонартроза и коксартроза се установява след 2017г., като според д-р М. С. тези усложнения са в пряка причинна връзка с фрактурите на таза, причинени при ПТП от 2006г. и ще водят в бъдеще до дискомфорт, засилване на болките в четирите стави и поява на болка в поясния отдел на гръбначния стълб и износване хрущяла на тези стави, което състояние определя като необратимо и с негативна прогноза. Експертът е категоричен, че претърпяната от ищеца травма през 2015г. е единствено ускорител, на започналото преди това артрозно изменение в дясната колянна става на Р.. От своя д-р В. е категоричен, че хепатоспленомегалията е състояние, определено като отклонение, характеризиращо се с увеличен черен дроб и слезка, което са дължи на заболяването на черния дроб – стеатоза. Последно констатираното заболяване е последица на получения токсичен хепатит, вследствие уроинфекцията и сепсиса, в пряка причинна връзка с процесното ПТП и по никакъв начин не е повлияно от претърпяната от ищеца травма през 2015г..

Пред първоинстанционния съд е разпитана в качеството на свидетел фактическата съжителка на ищеца Д.В., чиито показания съдът кредитири, като подкрепени от останалите събрани доказателства – писмени и експертни становища. Така свидетелката твърди, че от края на 2018г. ищецът има проблеми със ставите, които проблеми се изразяват в затруднения в движенията, както при изкачване на стълби, така и в невъзможност да стене от клекнало положение, а има затруднения и при ходене. Уточнява, че е леко изкривен от таза, когато се движи и наличните болки в двигателния апарат са наложили прием на медикаменти, а прогнозата на докторите е, че ще се наложи смяна на става. Сочи, че И. има проблеми и с черния дроб, жлъчката и далака, което наложило от две години да започне да прилага хранителен режим.

Изложеното до тук налага да се приеме, че е налице усложнение в здравословното състояние на ищеца, проява на което са развилите се коксартроза и гонартроза в тазобедрените и колянни стави, както и стеатоза на черния дроб, първите две от които са в пряка причинна връзка с настъпилото при ПТП през 2006 г. увреждане, изразяващи се във фрактура на таза и двата ацетабулума, а страданието на черния дроб е последица от наложилия се продължителен прием на медикаменти, вследствие увреждания, получени при същото ПТП, от които за И.Р. са настъпили вреди, които подлежат на обезщетяване.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя за това, че увреждането на черния дроб се е появило още през 2006г., когато са извършени изследвания на чернодробни ензими и в този смисъл е обезвъзмездено още с присъденото с решение № 41, постановено по гр.д. № 791/2007г. по описа на СГС, ГК, I отд., 1 с.. обезщетение, тъй като от разпита на в.л. В. се установява, че макар и завишени показателите на изследвания ензим шестнадесет дни след ПТП-то, последните не свидетелстват за някакво

страдание, а завишаването им е вследствие травмата на таза и конкретно смачкване на мускули. Вярно е, че с решение № 6833 от 22.10.2012г., влязло в законна сила на 05.12.2013г., постановено по гр.д. № 6011/2011г. по описа на СГС е осъден ответника да заплати на И.Р. сумата от 8000 лв., обезщетение за неимуществени вреди, вследствие ексцес – чернодробно заболяване, но конкретната проява на този ексцес е хепатит, а не стеатоза и хепатомегалия, установени с извършена Абдоминална ехо – графия от 15.01.2019г.. По отношение на последно посочените увреди в.л. д-р Д. В. е категоричен, че възстановяване не може да се очаква и увреждането е трайно.

Наличието на артритни изменения в ставите, вкл. и колянните, изразяващо се коксартроза и гонартроза, според вещото лице С. е констатирано след 2017г. и в този смисъл не е било обезщетено с определеното вече обезщетение на ищеца по гр.д. № 791/2007г. по описа на СГС – 1 с., тъй като тази увреда, макар и придвидима, не е била настъпила към момента на приключване на устните състезания по посоченото дело. Следва да се има предвид, че решението на първата инстанция по гр.д. № 791/2007г. по описа на СГС – I с. е изменено в посока увеличаване приетия за справедлив размер на обезщетението, но мотив да стори това въззивният съд е намерил в общо увредено състояние на ищеца с акцент урологичните проблеми. Досежно увредите на опорно – двигателния апарат е отчетен необратимия им характер, но не и евентуални усложнения, които нито са прогнозирани, нито настъпили, за да са били предмет на обезщетяване.

По отношение спорния въпрос, касаещ размера на дължимото за обезвреда обезщетение, съдът при определянето му се ръководи от критерия за справедливост, съобразявайки разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и като взема предвид, че понятието справедливост не е абстрактно, а е свързано с преценката на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които следва да се зачетат. Такива обективни обстоятелства в конкретният случай са причинените усложнения в здравословното състояние на ищеца, които са се неблагоприятна прогноза, като тези от тях, които засягат опорно двигателния апарат са довели до болки и страдания при движения, а дори и в покой и са наложили прием на медикаменти, отразили са се на стойката и походката му. При определяне справедливия размер на обезщетението следва да се отчете и установения факт, че претърпяната през 2015г. травма от ищеца само е ускорила започналите процеси по артрозни изменения в колянната става. Преценявайки от една страна възрастта на увредения, съпоставена с негативната прогноза на констатираните усложнения в здравословното му състояние, съдът счита, че справедливия размер на обезщетението за претърпените от ищеца неимуществени вреди по смисъла на чл. 52 ЗЗД е 55 000 лв.. С посочения размер, според настоящия състав на съда, ще се постигне целта на института за репарация на търпените от Р. неимуществени вреди, като се съобразят икономическите условия в страната и същевременно се спази общественото разбиране за справедливост, ориентир за което са нормативно определените лимити по застраховка „Гражданска отговорност“

на автомобилистите.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че от приетия за справедлив размер обезщетение следва да бъде приспаднато полученото от ищеца обезщетение за трудова злополука в размер на 2747.52 лв.. Посоченото обезщетение е дължимо при условията на чл. 255, ал.1 ЗМВР /отм., бр. 53/2014г./ и плащането му по никакъв начин не се отразява на дължимото обезщетение, вследствие усложнение в здравословното състояние на ищеца, настъпило далеч след претърпяните вреди от съответната телесна повреда.

Неоснователно е и възражението на ответника за погасяване вземането на ищеца за обезщетение за неимуществени вреди, тъй като същите са настъпили вследствие експес през 2017г. и 2019г., а иска е предявен през 2019г. или предвидения за това петгодишен давностен срок.

По изложените съображения решението, в частта, с който иска за неимуществени е уважен над 55 000 лв., ведно със законната лихва считано от 12.08.2019г. до окончателното изплащане на главницата следва да бъде отменено, а иска отхвърлен като неоснователен. В останалата обжалвана част решението, с която е присъдено обезщетение за неимуществени вреди на ищеца в размер на 55 000 лв., ведно със законната лихва считано от 12.08.2018г. до окончателното изплащане на главницата следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора пред въззивната инстанция съдът следва да се произнесе по претенциите за разноси на страните в производството по делото.

С първоинстанционното решение в полза на ищеца са присъдени разноси, съразмерно с уважената част от иска за 80 000 лв.. С оглед изхода на настоящото производство на същия се дължат разноси, съразмерно с приетия за основателен размер от 55 000 лв., поради което и решението в частта, с която в полза на ищеца са присъдени 803.20 лв. следва да бъде отменено, като му се присъдят разноси в размер на 552.20 лв. за първоинстанционното производство.

На ответника са присъдени разноси за първоинстанционното производство в размер на 345.20 лв., като с оглед изхода на спора пред настоящата инстанция следва да му се присъдят още 506.40 лв..

На жалбоподателят се дължат разноси за въззивното производство, които, съгласно приложения списък са в размер на 5116 лв. и съставляват сбор от платена държавна такса в размер на 1600 лв. и платено възнаграждение на адвокат в размер на 3516 лв.. От насрещната страна е направено възражение за прекомерност по чл. 78, ал.5 ГПК на платеното възнаграждение за адвокат, което съдът намери за основателно, като съобрази фактическата и правна сложност на спора и факта, че производството е приключило в едно съдебно заседание, поради което и дължимото адвокатско възнаграждение е в размера, съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от

09.07.2004г. за минималните адвокатски възнаграждения или сумата от 2930 лв.. При съобразяване частичната основателност на жалбата съдът счита, че на жалбоподателя се дължат разноски за въззивната инстанция в размер на 1415.63 лв.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260031 от 27.01.2021г., постановено по т.д. № 269/2019г. по описа на Окръжен съд С.З., в частта, с която е **ОСЪДЕНО** ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., Район О., бул. К.Д. №** да заплати на ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., Община М., ул. „Б.о.“ №** сумата над 55 000 лв. до 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от експес, изразяващи се в болки и страдания, вследствие коксартроза и гонартроза – първи стадии, засягащ ТБС и колянни стави, симптом на К., стеатоза на черния дроб и хепатоспленомегалия, ведно със законната лихва, считано от 12.08.2019г. до окончателното ѝ заплащане, както и да му заплати сумата от 803.20 лв., представляваща направени разноски в първоинстанционното производство

КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ предявения от ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., Община М., ул. „Б.о.“ №** иск да бъде осъдено ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., Район О., бул. К.Д. №** да му заплати сумата над 55 000 лв. до 80 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от експес, изразяващи се в болки и страдания, вследствие коксартроза и гонартроза – първи стадии, засягащ ТБС и колянни стави, симптом на К., стеатоза на черния дроб и хепатоспленомегалия, ведно със законната лихва, считано от 12.08.2019г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., Район О., бул. К.Д. №** да заплати на ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., Община М., ул. „Б.о.“ №** сума в размер на 552.20 лв. разноски за първоинстанционното производство.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 224 от 21.07.2020г., постановено по т.д. № 316/2019г. по описа на Окръжен съд С.З. в останалата обжалвана част, с която **ОСЪДЕНО** ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., Район О., бул. К.Д. №** да заплати на ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., Община М., ул. „Б.о.“ №** сумата от 55 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди от експес, изразяващи се в болки и страдания, вследствие коксартроза и гонартроза – първи стадии, засягащ ТБС и колянни стави, симптом на К., стеатоза на

черния дроб и хепатоспленомегалия, ведно със законната лихва, считано от 12.08.2019г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА ИВ. Р. Р. ЕГН ***** с адрес с. Я., Община М., ул. „Б.о.“ №** да заплати на ЗАД „А.Б.“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление гр. С., Район О., бул. К.Д. №** сума в размер на 1415.63 лв. разноси по платена държавна такса и възнаграждение за адвокат, съразмерно с уважената част от жалбата за въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване при условията на чл.280, ал.1 ГПК пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____